

Fragment utur Spastaras död / af Lidner ; med musik för orcheſter och choeu...

Brendler, Eduard,

81 A Br. Lidner, Bengt

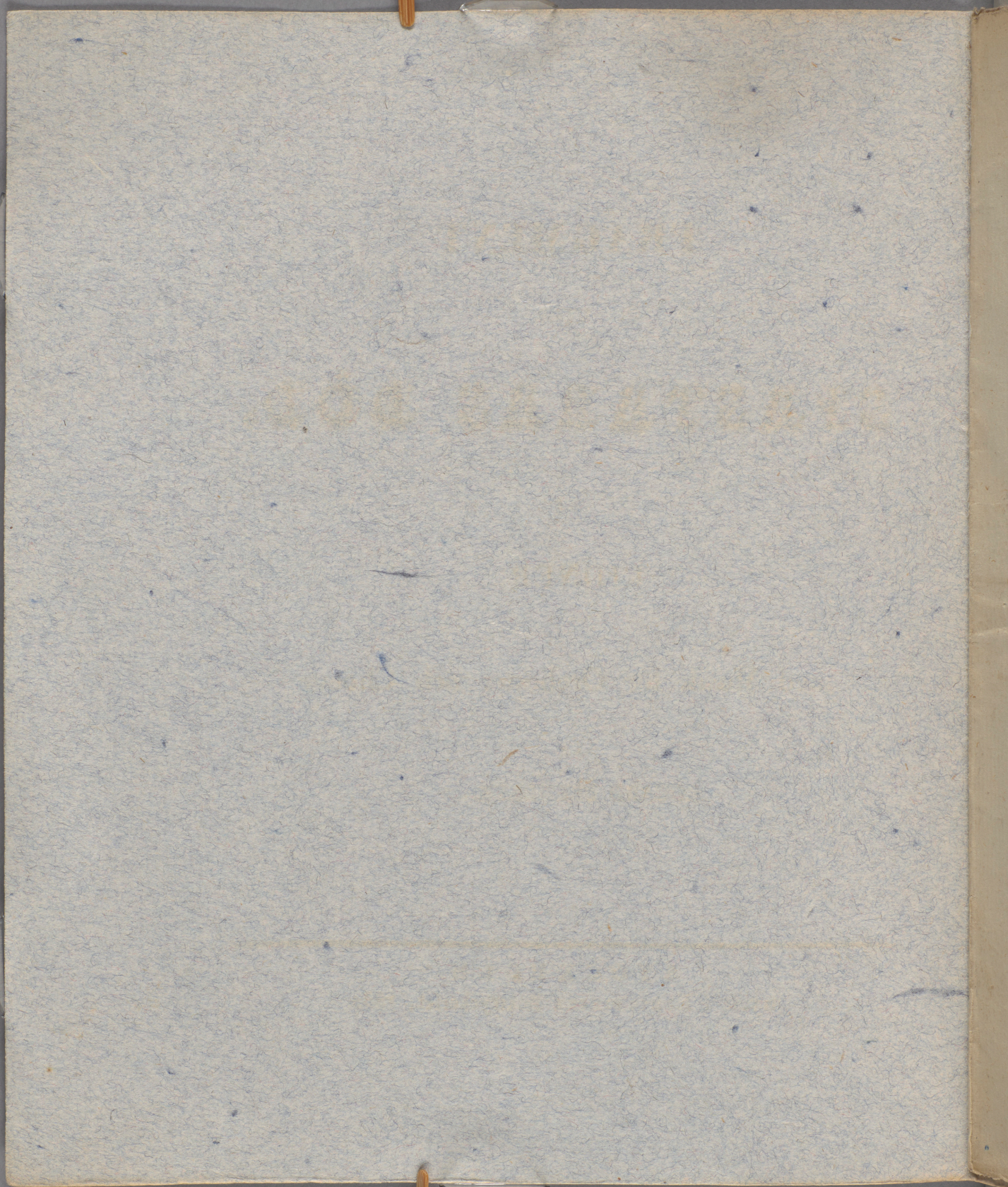

National Library
of Sweden

LIDNER, B
Fragment utw. Spastares dot

Kitt br.
(Pn)
o

Sthlin
1830

2 17/4. 30.

Vite. Lvi.
(Pm)

FRAGMENT

UTUR

SPASTARAS DÖD,

AF

LIDNER,

med Musik för Orchester och Choeur

AF

EDUARD BRENDLER.

STOCKHOLM,
tryckt i ECKSTEINSKA Boktryckeriet, 1830.

FRAGMENT

FFTH

SESTERS DÖD.

VA

EDNER

med Musik för Orkester och Chör

VA

EDVARD BRENDEN

STOCKHOLM.
tryckt i Bergströms Boktryckeri, 1830.

Re'n våren förd på gyllne skyar,
Med ymnighetens horn i hand,
Sitt jubel och sin makt förnyar
Omkring Messinas rika strand.
Messina stolt bland städer lyste,
Och sällhet i sitt sköte bär;
Dock bland de skatter, som hon hyste,
Den skönaste SPASTARA var.

Nu till en bäck, den vestan smeker,
Af dig, o näktergal! hör hon sig buden bli;
Men kan SPASTARA gå förbi
Sin son, som uti vaggan leker?
Sin kärleks-pant i famn hon tar,
(J mödrar, kännen hvad hon njuter!)
En hänryckt, öm och lycklig far
Dem båda i sitt sköte sluter.

En blick af sin gemål han dränkt i vällust får,
Och begges själar strax på deras läppar brinna;
Hon blott en känsla har, som just på gränsen står
Emellan mor och älskarinna.

Ack, Himmel! ropar hon — och rörd åt hafvet ser,
Min sällhet är för stor, att längre dröja kunna...
Dock nej, min ljufva vän! jag vill ej bäfva mer;
Den dygdens ursprung är, den skyddåt dygden ger,
Kan dygdens sällhet Han missunna?

Gud!... Ack! rädda mig — Hur jag förskräckes!
Hemsk af nattens djup jag betäckes...

Det blixtrar . . . hvad gnistor! de spritta, de spraka :

Hväsende svafvelregn störta sig ner;

Darrande jordens inelfvor braka;

Dess grundvalar skaka;

Hon vrålar, spyr eld — nu öppnar hon sig...

Gud! nådig, barmhertig, förbarma dock Dig!

Ramlande tordönen dundrande knalla,

Eldtöcknar skalla,

Sjöarne svalla

Mot rytande skyn.

Klipporna gunga,

Åskviggjar ljunga,

Fasliga syn!

Ankrade seglare vågornå slunga

Mot himlabryn.

Templen af glödande eldkulor brinna.

Ett skrall... än ett skrall: Palatsen försvinna;

I remnade jorden begrafva de sig...

Gud! nådig, barmhertig, förbarma dock Dig!

SPASTARA!... Nej, uti hans armar,

Ack, hvilken skönhet dignar ner!

O, höga Gudamor! Du nådfull dig förbarmar...

Hon svimmar: nu hon är ej mor, ej maka mer.

Hvad gör du, ömma hälft utaf ett englahjerta?

Förtviflan väcker allt ditt mod;

Du glömmet fasans våld och känner blott din smärta.

Der ligger hon! — Så skön uti Messie blod

Vid korset Magdalena dignar;

Så skön i sina tårars flod

Hans fot hon kysser och välsignar.

En bjelke ramlar... Nåd!... Gud!... Nåd!... hon krossas kan...

Med känslor från afgrund till känsla af man,

Han hastar att göra hvad himlarne borde...

Förlåt, Natur! sitt barn af skräck han glömma torde;

Han älskling var långt förr än far;

Och hennes guda ögonpar...

Det blir ditt fel, Natur! för schön du henne gjorde.

Nu ner för trappan han dess dyra väsen bär.

Den marmor känsla får, uppå hvars håll hon hvilar:

Sjelf känslolös och stum — den häpne maken ilar...

Tag än en afskedskyss! gråt! det den sista är.

Elden genom djupet bryter,

Lavan lik, då Etna ryter:

Allt han sköflar, allt förtär.

Håll, Allmakts-Gud! Ditt verk Du svurit hägn:

Vi tillbe dina dolda under;

Men är Du mera stor i dunder,

Än i de rika sommar-regn?

Förgäfves! — Än en gång mordviggar rasa

Ur blodiga-skyar ilande ner.

Hvad är det jag ser?

Emot SPASTARA? Mot Himlens urbild, han kan... hvilken fasa!

Hvad djerfs du?... mot SPASTARA våga...

Formätne stråle! hvad! Du dygden störta vill?

Vet, hennes död kan tvinga oss att fråga,

Männ Guda-nåd och rätt är till?

Nej, håll! tills du den niding finner,

Uppå hvars kala hjessa rinner

Af enkors tåreflod ett svall;

Då med blix och knall på knall

Ingen puls i hjertat spara!

Mätta fritt ditt raseri!

Krossa! krossa!... men för SPASTARA

Häpna, tillbed, flyg förbi!

Sin sköld mot åskans pil en skyddsengel sträckte —

Men nu SPASTARA spritter opp.

Det modern var naturen väckte,

Då viggen i de murar lopp,

Som hyste hennes son, dess dagars glada hopp.

Hon vaknar, skådar taket brinna:

Lik en numidisk lejoninna,

Hvars ungar man från henne röfvat har,

Hon genom tusen flammor far:

Från rum till rum med tankans snabbhet hastar!

Dess fotspår eldens tand förtär...

Men ingen eld så stark som moders-lågan är.

Nu muren i dess väg de heta stenar kastar;

Ett moln af svafvelrök dess syn förblindad gör?

Dock månne känslan kan ett modersbröst bedraga?

Till vaggan hennes steg en säker kosa taga;

Hon stannar — ack! ett klagans-skri hon hör,

Ett steg tillbaka tar, nu åter vaggan hinner;

Mot barnets bröst dess hjerta redan brinner;

Hon det i skötet bär, för andra gången mor.

Kom, make, kom att se! — min sällhet är för stor!

Min son! mitt enda barn! mig dina läppar röra;

Min modersarm får nu omfamna dig;

Du lefver! är hos mig!

Den Gud, som fört mig hit, skall än miskunda sig,

Och oss igenom lågor föra,

Nu rusar offret ut — Det ljungar ... hvilka då!
O Du, som i ditt sköt de späda barn har slutit,
Vid hvarje tår Din mor i Salems dällder gjutit,
När med förtviflans-rop: hvar är Du? o min Son!

Hon sökte Dig med öppna armar;
Vid dessa tårar, Gud! (som hon jag moder är)
Son! Frelsare! vid dem jag Dig besvär,
Att nu, att nu Du Dig förbarmar.

Viggarna lossas,
Skyarna krossas.

Blixt och afgrunds-töcknar sväfva,
SPASTARA har ej tid att häfva;
Sitt barn, men faran ej, ett moders-öga ser:
Det smälta grus i röda vågor brusar;
Hon genom hindrets stängsel rusar,
Till trappan hinner fram — nu ramlar trappan ner...
Der står hon! Gud!... Din vilja är min lag,
Din makt är oinskränkt; ett uselt stoft är jag.

Nog dina pilar krossa kunna;
Men månn det därför är, som du mitt slägte gjort?
Ja! jag är stoft ... men tycker dock Du bort
Så ömsint mor en flygtig sällhet unna.
Förlåt ... men ack! i detta ögonblick,
Gud! jag förgäter mig ... då hennes tårar flyta,
Med Dig — fast jag Din himmel fick —
Jag ville icke känsla byta.

Mörker, och eldar, och stumhet, och då! —
Öfver och under och kring henne döden!
Mot Himlens våld, mot dessa afgrunds-öden,
Der står hon! — ensam — stum — med dygden och sin son —

Som de vilda norrsken måla
Snöbetäckta fält med blod:
Så på bleka kinder stråla
Flammor utaf eldens flod:

Ack! hvilken syn!

Än står hon, ser djupet, med hand lyft åt skyn;
Dess svedda hår kring hennes axlar hänga:
På hennes anletshy sitt flor nu döden drar;

Hon, utom sig, tillbaka far,
Försöker genom elden tränga,
Till en altan sin tillflygt tar.

Der visar hon sitt barn och höjer opp sin röst,

Besvär hvart enda modersbröst,

Hvar enda far, att det förlossa:

Hon vändas, ropar, klagar, ber:

Ack, blott min Son jag räddad ser,

Må fritt mig tusen åskor krossa!

— — — — —
Nu till förtvifflans bråddjup drifven,

Hon känner sig af Gud, af menskor öfvergifven,

Och skrattar spöklikt, vildt, med Kains hemska blick,

Då ur Guds åsyn han i tigerns öcknar gick.

Hon slösar ingen bön — sig hennes känslor samla.

Natur! ... ack! nu sitt barn den sista kyss hon ger,

Och ifrån Gud till sig drar englars blickar ner.

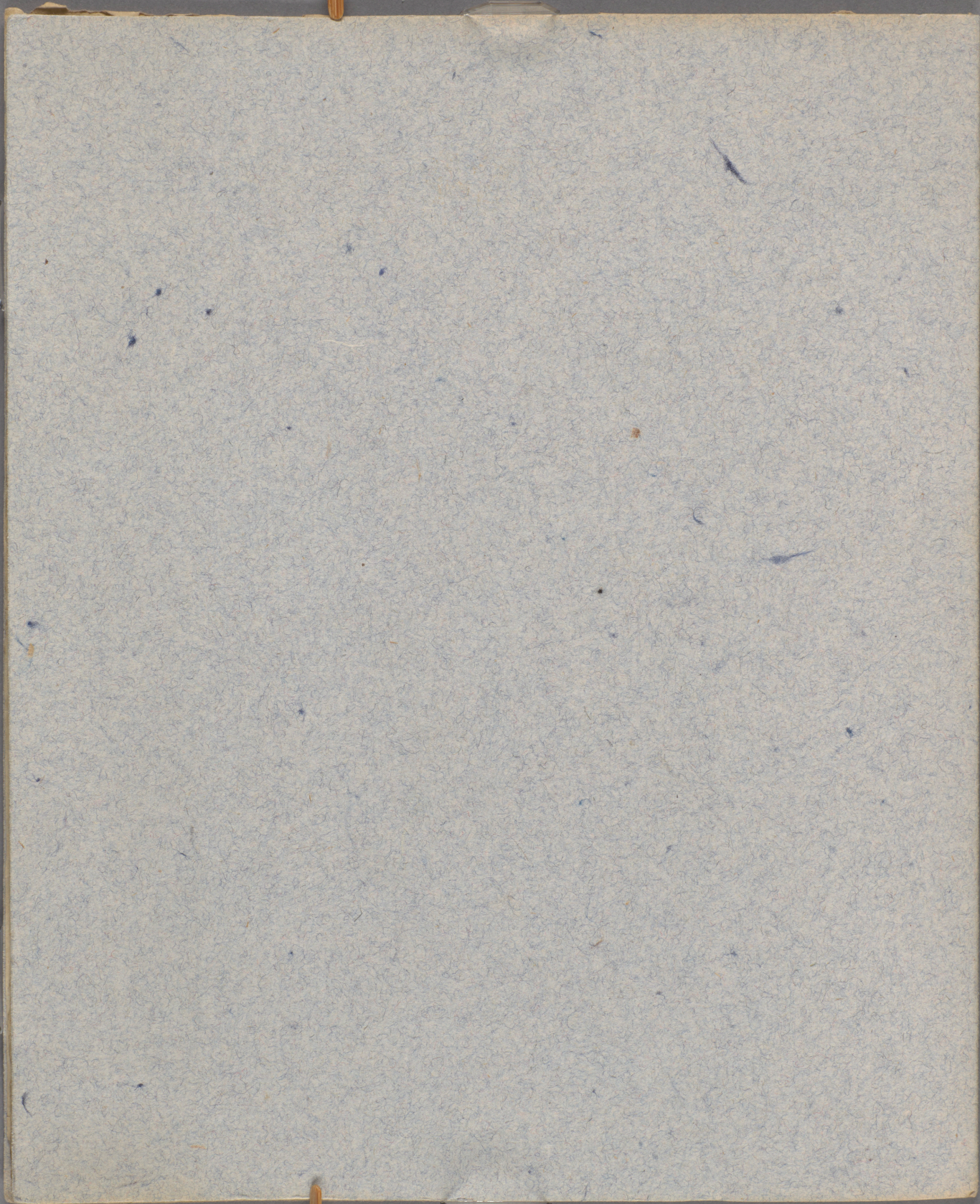
De läppar svartna re'n, på hvilka orden famla:

Min Son! ... vid detta bröst ... du skall ...

Ack! ...

Dödens blix och domens knall!

Murarne ramla.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

